

Jednostka redakcyjna której uwaga dotyczy/ pkt Uzasadnienia/ pkt OSR wraz z treścią lub uwagi wstępne	Proponowana zmiana	Uzasadnienie/Uwaga
Art. 5. pkt 1) bazy danych – zbiory danych prowadzone dla celów oceny zdolności kredytowej przez instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz biura informacji gospodarczej, o których mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 85);	bazy danych – zbiory danych prowadzone dla celów oceny zdolności kredytowej dane mogące służyć ocenie zdolności kredytowej, w tym prowadzone w postaci zbiorów danych prowadzone przez instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz biura informacji gospodarczej, o których mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 85) lub przez zaufanych dostawców;	W dyrektywie 2023/2225 (dalej jako „CCD2”) nie ma definicji baz danych (art. 5 pkt 1 projektu nie obejmuje również tabela zgodności). W Polsce takie bazy prowadzą nie tylko BIK oraz BIG-i, ale także inne podmioty, ujęte w dotychczas w ustawie o kredycie konsumenckim (art. 9a ust. 2) jako „zaufani dostawcy”. W związku z tym proponujemy wykorzystanie dotychczasowej praktyki i ujęcie także baz prowadzonych przez te podmioty, w szczególności z uwagi na walory informacyjne zawarte w takich bazach. W przeciwnym wypadku wnosimy o uzasadnienie (w tym ilościowe np.: skala problemu lub ryzyka) rezygnacji z tej kategorii.
Art. 5. pkt 10) ocena zdolności kredytowej – ocena zdolności konsumenta do spłaty całkowitej kwoty do zapłaty, zgodnie z warunkami umowy o kredyt konsumencki, dokonywana przez kredytodawcę;	Art. 10. pkt 5) ocena zdolności kredytowej – ocena zdolności konsumenta do spłaty całkowitej kwoty do zapłaty, zgodnie z warunkami umowy o kredyt konsumencki, dokonywana przez kredytodawcę;	CCD2 nie zawiera definicji „oceny zdolności kredytowej (art. 5 pkt 10 Projektu nie obejmuje również tabela zgodności). Rekomendowane jest jej usunięcie.
Art. 5. pkt 20) sprzedaż łączona – oferowanie lub zawieranie umowy o kredyt konsumencki wraz z innymi odrębnymi produktami lub usługami finansowymi, w przypadku gdy umowa o kredyt konsumencki jest dla konsumenta dostępna również bez tych produktów lub usług, w tym na innych warunkach niż łącznie z tymi produktami lub usługami;	sprzedaż łączona – oferowanie lub zawieranie umowy o kredyt konsumencki wraz w pakiecie z innymi odrębnymi produktami lub usługami finansowymi, w przypadku gdy umowa o kredyt konsumencki jest dla konsumenta dostępna również bez tych produktów lub usług, w tym na innych warunkach niż łącznie z tymi produktami lub usługami;	Zmiana ma na celu zachowanie spójności definicji ustawowej i definicji wskazanej w CCD2. Projektodawcy w definicji “sprzedaży związanej” (art. 5 pkt 21 Projektu) przenieśli sformułowanie “w pakiecie” występujące też w CCD2, zaś w definicji “sprzedaży łączonej” te wyrazy usunięto z niezrozumiałych powodów.

Art. 5 pkt 25) trwały nośnik – powszechnie wykorzystywany materiał lub urządzenie umożliwiające konsumentowi przechowywanie i odczytywanie informacji przekazywanych w związku z umową o kredyt konsumencki, przez okres odpowiedni do celów, jakim informacje te służą, oraz pozwalające konsumentowi na odtworzenie tych informacji w niezmienionej postaci;	trwały nośnik – powszechnie wykorzystywany materiał lub urządzenie umożliwiające konsumentowi przechowywanie i odczytywanie informacji przekazywanych w związku z umową o kredyt konsumencki, przez okres odpowiedni do celów, jakim informacje te służą, oraz pozwalające konsumentowi na odtworzenie tych informacji w niezmienionej postaci;	Proponujemy brzmienie jakim posługuje się CCD2 lub obecna Ustawa o kredycie konsumenckim - bez “powszechnie wykorzystywany”. Definicja trwałego nośnika wskazana w Projekcie jest niezgodna z definicją wskazaną w art. 3 pkt 11 CCD2. O ile regulacja UE wprost wskazuje „dowolne urządzenie”, art. 5 pkt 25 Projektu używa zwrotu „powszechnie wykorzystywany”. Spójność definicji ustawowej i unijnej (a także trudne do przewidzenia odstępstwa-skutki uboczne od dotychczas ugruntowanej i efektywnej praktyki) wymaga usunięcia zwrotu „powszechnie wykorzystywany”.
Art. 8. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy zapewnia, aby reklama dotycząca kredytu konsumenckiego zawierała jasne i wyraźne ostrzeżenie, wskazujące że z kredytem wiążą się określone koszty, z użyciem sformułowania „Uwaga! Pożyczanie pieniędzy kosztuje” lub innego równoważnego sformułowania.	Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy zapewnia, aby reklama dotycząca kredytu konsumenckiego zawierała jasne i wyraźne ostrzeżenie, wskazujące że z kredytem wiążą się określone koszty, z użyciem sformułowania „Uwaga! Pożyczanie pieniędzy kosztuje Uwaga! Zaciąganie pożyczek kosztuje” lub innego równoważnego sformułowania. ust. 2. Przepisów ustępu 1 nie stosuje się do reklam dotyczących kredytu konsumenckiego którego rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi zero procent.	Celem zmiany w ust. 1 jest zapewnienie zgodności projektowanych przepisów z art. 8 ust. 1 CCD2 która w oficjalnej polskiej wersji językowej wskazuje na wymóg zawierania w treściach reklamowych zwrotu „<i>Uwaga zaciąganie pożyczek kosztuje</i>” a nie „<i>Uwaga pożyczanie pieniędzy kosztuje</i>”. Zmiana polegająca na dodaniu ust. 2 ma oddawać właściwy cel art. 8 ust. 1 CCD2. Implementacja art. 8 ust. 1 CCD2 w zakładanej formie jest pominięciem istoty regulacji UE, co może prowadzić do niezasadnego rezultatu. Komunikat i treść wskazana w art. 8 Projektu staje się nielogiczna i myląca dla konsumenta w przypadku kredytów rzeczywiście darmowych (z RRSO 0%). Zamiast budować zaufanie, taki komunikat w tym konkretnym przypadku podważa wiarygodność przekazu. Wskazany przepis CCD2 wprost wskazuje na cel:, „uświadomić konsumentom, że zaciąganie pożyczek kosztuje” co jest bezprzedmiotowe w przypadku braku kosztów.
Art. 9. 1. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy w reklamie dotyczącej kredytu konsumenckiego, która zawiera dane dotyczące kosztów kredytu ponoszonych przez	Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy w reklamie dotyczącej kredytu konsumenckiego, która zawiera dane dotyczące kosztów kredytu ponoszonych przez konsumenta, w	Artykuł 9 ust. 1 pkt 1 nie odnajduje swojej podstawy w przepisach CCD2. Celem zapewniania spójności projektowanych przepisów z regulacjami na poziomie unijnym zasadne jest jego wykreślenie.

konsumenta, w szczególności stopy oprocentowania kredytu, podaje konsumentowi: 1) firmę kredytodawcy oraz pośrednika kredytu konsumenckiego;	szczegółności stopy oprocentowania kredytu, podaje konsumentowi: 1) firmę kredytodawcy oraz pośrednika kredytu konsumenckiego;	Wymogi dotyczące zasad związanych z ustalaniem treści materiałów reklamowych zostały określone w art. 8 CCD2. W przepisie tym prawodawca unijny w żadnym zakresie nie wskazał, iż materiały reklamowe muszą zawierać określenie firmy kredytodawcy oraz pośrednika kredytowego. Również część nienormatywna (motywy CCD2) nie wskazuje na obowiązek ustanowiony przez prawodawcę krajowego w Projekcie. Motyw 33, traktujący o wymogach reklamowych, w żadnym miejscu nie sugeruje, aby kredytodawca oraz pośrednik kredytowy obligatoryjnie posługiwał się swoją firmą w reklamie. Mając na względzie projektowaną treść art. 9 ust. 1 dojść można do wniosku, iż przepis ten niezasadnie prowadzi do utożsamienia (połączenia) obowiązków wynikających z przepisów art. 8 i 9 CCD2. Dopiero bowiem art. 9 ust. 2 lit. a) CCD2 wskazuje na obowiązek po stronie kredytodawców i pośredników kredytowych odnośnie do wskazywania w ramach informacji ogólnych swoich danych identyfikacyjnych. Wymogi informacyjne ustanowione w art. 9 CCD2 stanowią jednak odrębny obowiązek informacyjny po stronie kredytodawców oraz, w stosownych przypadkach, pośredników kredytowych. Nie dotyczą one treści, które powinny zostać zawarte w reklamach. Kredytodawca (a niekiedy także pośrednik kredytowy) ma obowiązek przekazywać konsumentowi takie informacje na papierze lub innym trwałym nośniku ogólnie w kontekście oferowanych umów kredytowych. Jednoznacznie na rozgraniczenie pojęć „standardowych informacji podawanych w reklamach umów o kredyt” (o których mowa w art. 8 CCD2) a „informacji ogólnych” (o których mowa w art. 9 CCD2) wskazuje przy tym motyw 35 CCD2, zgodnie z którym „<i>Reklama zazwyczaj koncentruje się na jednym konkretnym produkcie lub większej ich liczbie, podczas gdy konsumenci powinni mieć</i>

		<i>możliwość podjęcia decyzji na podstawie pełnej wiedzy o całej gamie oferowanych produktów kredytowych. W tym względzie informacje ogólne odgrywają istotną rolę w procesie uświadamiania konsumentów w kwestii szerokiej gamy oferowanych produktów i usług i ich najważniejszych cech. Konsumenti powinni zatem mieć w każdym momencie dostęp do informacji ogólnych na temat dostępnych produktów kredytowych”.</i> W świetle powyższego informacja ogólna ma stanowić pewien dodatkowy przekaz kierowany względem konsumenta np. w sytuacji, w której zainteresował się konkretnym produktem kredytowym na podstawie dostrzeżonej reklamy. Nie sposób jednak utożsamiać ze sobą tych obowiązków, a w konsekwencji przenosić część obowiązków informacyjnych z tzw. informacji ogólnych (art. 9 CCD2) na obowiązki informacyjne w zakresie reklamy (art. 8 CCD2).
Art. 11. 1. Pośrednik kredytowy w reklamach dotyczących kredytu konsumentowi w sposób jednoznaczny, zrozumiały i widoczny: 1) zakres umocowania do dokonywania czynności faktycznych lub prawnych; 2) informację, czy pośrednik kredytowy współpracuje z jednym kredytodawcą czy z większą ich liczbą, czy też działa jako niezależny pośrednik. 2. W przypadku, gdy pośrednik kredytowy współpracuje z kredytodawcami, przekazuje konsumentowi informację o firmach kredytodawców, z którymi współpracuje.	Art. 11. 1. Pośrednik kredytowy w reklamach dotyczących kredytu konsumentowi w sposób jednoznaczny, zrozumiały i widoczny: 1) zakres umocowania do dokonywania czynności faktycznych lub prawnych; 2) informację, czy pośrednik kredytowy współpracuje z jednym kredytodawcą czy z większą ich liczbą, czy też działa jako niezależny pośrednik. 2. W przypadku, gdy pośrednik kredytowy współpracuje z kredytodawcami, przekazuje konsumentowi informację o firmach kredytodawców, z którymi współpracuje.	Omawiany przepis nie odnajduje swojej podstawy w przepisach CCD2. Artykuł 8 CCD2 w żadnym miejscu nie wymaga od państw członkowskich, aby nakładać na pośredników kredytowych obowiązki ujęte w projektowanym art. 11. Należy zauważyć, że reklama ma stanowić krótki przekaz marketingowy skoncentrowany co do zasady na jednym produkcie kredytowym. Takie podejście podkreśla zresztą sam prawodawca unijny we wspomnianym już powyżej motywie 35 CCD2. Reklama nie jest zatem odpowiednim miejscem do nakładania na pośredników kredytowych wymogu wskazywania na swój zakres umocowania oraz informacji dot. współpracy z kredytodawcami. O ile autorzy projektu nie zdecydują się zatem na usunięcie omawianego w tym miejscu przepisu, zasadnym byłoby przeniesienie wskazanych w nim wymogów na poczet informacji ogólnych unormowanych w art. 18 Projektu. Rozwiązanie takie z jednej strony spełniałoby funkcje ochronną względem konsumenta,

		który miałby dostęp do informacji o zakresie umocowania i współpracy pośrednika kredytowego z kredytodawcami, z drugiej zaś strony nie prowadziłyby do nakładania na pośredników kredytowych nieproporcjonalnych obowiązków.
Art. 12. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy przechowuje wszelkie informacje o charakterze reklamowym przez okres 3 lat od zakończenia roku kalendarzowego, w którym zakończono rozpowszechnianie tych informacji.	Art. 12. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy przechowuje wszelkie informacje o charakterze reklamowym przez okres 3 lat od zakończenia roku kalendarzowego, w którym zakończono rozpowszechnianie tych informacji.	Wymóg retencji wszelkich informacji o charakterze reklamowym nie znajduje swojego odpowiednika w przepisach CCD2 i zgodnie z uzasadnieniem Projektu został unormowany w celu zabezpieczenia ewentualnego postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK w przypadku praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Można zatem stwierdzić, że ustawodawca próbuje przenieść na kredytodawców i pośredników kredytowych obowiązek przechowywania danych, które następnie miałyby posłużyć regulatorowi do prowadzenia postępowań w sprawie ewentualnych naruszeń przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes UOKiK posiada jednak odpowiednie instrumenty prawne służące zapewnieniu poprawności prowadzonych postępowań dot. naruszeń zbiorowych interesów konsumentów. Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, w swoim Rozdziale 5, nadaje Prezesowi UOKiK odpowiednie narzędzia kontrolne mające na celu wykrycie ewentualnych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Z tego względu dodatkowe obciążanie kredytodawców i pośredników kredytowych obowiązkiem retencji szeroko rozumianych materiałów reklamowych należy uznać za niezasadne i nadmierne. Porównawczo, podobny obowiązek jak w omawianym przepisie funkcjonuje w polskim systemie prawnym na mocy art. 61 Ustawy z dnia 7 kwietnia 2022 r. o wyrobach medycznych („UWM”), jednakże z dalece idącymi różnicami: a) po pierwsze wymóg art. 61 UWM wskazuje jedynie na 2 letni okres, w którym podmiot prowadzący reklamę jest zobowiązany retencji informacji reklamowych, w porównaniu do 3 letniego okresu proponowanego w projektowanej Ustawie;

b) po drugie, UWM wskazuje na obowiązek przechowywania „wzorów reklam” a nie „wszelkich informacji o charakterze reklamowym”;

c) po trzecie, UWM nakazuje przechowywanie wzorów takich reklam które były kierowane do publicznej wiadomości. Współczesna technologia umożliwia natomiast skonstruowanie reklam o charakterze spersonalizowanym o których nie sposób stwierdzić, iż są kierowane do publicznej wiadomości (np. reklama w aplikacji mobilnej, która wyświetla się konkretnemu klientowi a została wytworzona na podstawie przetworzonych danych o wcześniej nabytych przez tego klienta produktach kredytowych);

d) w końcu, po czwarte, należy zwrócić uwagę na sam przedmiot ochrony z jednej strony przepisów dot. reklamy produktów kredytowych a przepisów dot. reklamy wyrobów medycznych z drugiej. Należy stwierdzić, że zdrowie człowieka pozostaje wartością wyższą niż jego interesy ekonomiczne. Z tego względu, skoro ustawodawca zdecydował się nałożyć mniej dotkliwe obowiązki w zakresie reklamy wyrobów medycznych, których naruszenie może doprowadzić do narażenia dobra o wyższej wartości, to niezasadnym jest nakładanie obowiązków dalej idących skoro mają na celu ochronę wartości niższej.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na niejasny zakres samego pojęcia „wszelkich informacji o charakterze reklamowym” oraz sposobów ich dystrybucji. Współczesną praktyką rynkową jest prowadzenie reklamy w bardzo szeroki sposób, nie tylko za pomocą tradycyjnie rozumianej reklamy w środkach masowego przekazu (np. w radiu lub telewizji). Reklamę prowadzi się również w mediach społecznościowych, na stronach internetowych lub z wykorzystaniem funkcjonalności wyszukiwarek internetowych (np. *Google Ads*). Projektowane przepisy nie uwzględniają tym samym sposobów rozpowszechniania informacji o charakterze reklamowym, a w konsekwencji sposobu ich archiwizacji. Tak przyjęte przepisy skutkują dalece idącymi rozbieżnościami oraz wątpliwościami w praktyce rynkowej co do sposobu ich

		wypełnienia. Jedynie przykładowo można zadać pytanie w jaki sposób kredytodawcy oraz pośrednicy kredytowi powinny dokonywać archiwizacji fizycznych ulotek i banerów reklamowych – czy wystarczające będzie przechowywanie ich w formie cyfrowej (np. pod postacią skanów komputerowych) czy też przepisy będą wymagały fizycznej retencji takich materiałów? Co więcej proponowany przepis nie znajduje swojego odzwierciedlenia w innych przepisach dot. reklamowania usług na rynku finansowy. Przykładowo reklamowanie usług przez nie-bankowych dostawców na rynku płatniczym (np. Krajowe Instytucje Płatnicze - KIP) lub reklamowanie kredytów hipotecznych nie jest obłożone obowiązkiem retencji materiałów reklamowych. Ten drugi z przykładów jest szczególnie istotny, ponieważ kredyt hipoteczny ze swej natury niesie dla kredytobiorcy większe ryzyka oraz powoduje po jego stronie większe obciążenie ekonomiczne, niż kredyt konsumencki. Skoro zatem ustawodawca przewidział mniejsze obowiązki po stronie dalece bardziej uregulowanych podmiotów rynku finansowego (np. wspomnianych KIP-ów) to niezasadnym jest nakładanie obowiązków dalej idących na podmioty charakteryzujące się mniejszym stopniem nadzoru. Podsumowując omawiany przepis art. 12 projektu Ustawy nie posiada swojego umocowania w transponowanych przepisach CCD2, prowadzi do nałożenia na podmioty rynkowe obowiązków, których wypełnianie powinny zapewnić organy administracji publicznej a nie podmioty prywatne, nie znajduje swojego odpowiednika w dotychczasowych przepisach oraz przewiduje niejasne i całkowicie nieproporcjonalne wymogi. Przyjęcie projektu Ustawy w obecnym brzmieniu skutkuje zatem niepewnością na rynku kredytu konsumenckiego oraz nadmiernymi kosztami co w efekcie będzie miało negatywny wpływ na samych konsumentów.
Art. 13 Zakazana jest reklama kredytu konsumenckiego, która: 1) sugeruje, że kredyt poprawi sytuację finansową konsumenta;	Zakazana jest reklama kredytu konsumenckiego, która: 1) zachęca konsumentów do ubiegania się o kredyt poprzez sugerowanie, sugeruje, że	Art. 13 pkt 1) Projektu należy doprecyzować, aby w pełni oddać cel oraz treść przepisu art. 8 ust. 7 lit. a) CCD2.

	kredyt poprawi sytuację finansową konsumenta;	Przepis ustanowiony na mocy CCD2 jasno wskazuje, że zakazana jest taka reklama kredytu konsumenckiego która zachęca do ubiegania się o kredyt poprzez sugerowanie poprawienia sytuacji finansowej konsumenta. Natomiast treść zaproponowana przez prawodawcę krajowego w ramach Projektu <i>de facto</i> rozszerza zakaz ustanowiony w art. 8 ust. 7 lit. a) CCD2 poprzez wyeliminowanie przesłanki „zachęcania” konsumenta do ubiegania się o kredyt. Celem wyeliminowania ryzyka nadinterpretacji zakazu wyrażonego w art. 8 ust. 7 lit. a) CCD2 przepis art. 13 pkt 1 Projektu należy zatem zmodyfikować, aby jednoznacznie wskazywał na zakaz zachęcania do zawarcia umowy kredytu poprzez sugerowanie poprawienia sytuacji finansowej konsumenta.
Art. 13. Zakazana jest reklama kredytu konsumenckiego, która: 3) sugeruje, że kredyt prowadzi do zwiększenia zasobów finansowych, stanowi formę oszczędności lub może podnieść poziom życia konsumenta; 4) podkreśla łatwość lub szybkość uzyskania kredytu konsumenckiego; 5) wskazuje, że rabat jest uwarunkowany zaciągnięciem kredytu konsumenckiego; 6) oferuje odroczenia terminu spłaty rat kredytu konsumenckiego na okresy dłuższe niż trzy miesiące.	Zakazana jest reklama kredytu konsumenckiego, która: 3) błędnie sugeruje, że kredyt prowadzi do zwiększenia zasobów finansowych, stanowi formę oszczędności lub może podnieść poziom życia konsumenta; 4) podkreśla łatwość lub szybkość uzyskania kredytu konsumenckiego; 5) wskazuje, że rabat jest uwarunkowany zaciągnięciem kredytu konsumenckiego; 6) oferuje odroczenia terminu spłaty rat kredytu konsumenckiego na okresy dłuższe niż trzy miesiące.	Proponowana zmiana ma na celu zapewnienie zgodności projektu regulacji krajowej z wymogami CCD2 wyrażonymi w art. 8 ust. 7 lit. c). Zgodnie ze wspomnianym przepisem CCD2 zakazana jest taka reklama kredytu konsumenckiego która w sposób błędny sugeruje prowadzenie przez kredyt do zwiększenia się zasobów finansowych, stanowienia formy oszczędności lub możliwości podniesienia poziomu życia. Celem prawodawcy unijnego nie było zatem całkowite zakazanie materiałów reklamowych które zawierają powyższe sugestie, a tylko takich które czynią to w sposób błędny, tj. niezgodny z obiektywną rzeczywistością. Ponadto, obecnie proponowana treść przepisu rodzi daleko idące wątpliwości co do jej zakresu oraz stanowi potencjalne pole do nadinterpretacji z punktu widzenia naruszenia jej wymogów, zwłaszcza w zakresie istotnie nieostrego oraz szerokiego pojęcia „podniesienia się poziomu życia”. Za szczególnie kontrowersyjne należy zwłaszcza uznać założenie, że reklama nie może w jakikolwiek (a nie tylko błędny) sposób

sugerować, że zaciągnięcie kredytu przyczyni się do podniesienia poziomu życia konsumenta. Ponieważ normalną praktyką jest, że podmiot prowadzący reklamę dąży do nakłonienia jej odbiorcy do nabycia określonego towaru lub usługi, ustanowienie powyższego zakazu może praktyce doprowadzić do zmiany reklamy w *stricte* materiały informacyjne, ponieważ każda zachęta ze strony kredytodawcy lub pośrednika kredytowego (niezależnie od tego czy jest błędna czy nie) może narazić go na zarzut naruszenia przepisu art. 13 pkt 3) Projektu.

Jest to o tyle istotne, że materiały reklamowe mogą być tworzone nie tylko w celu zaadresowania ich do z góry nieznanego kręgu adresatów, ale również do konsumentów, o których kredytodawca lub pośrednik kredytowy na podstawie zgodnie z prawem przetworzonych informacji ma wiedzę, iż wcześniej zaciągnięty kredyt konsumentki faktycznie doprowadził do podniesienia się jego poziomu życia. W takim przypadku nie ma, zgodnie z przepisami CCD2, podstaw prawnych do stwierdzenia, że każda reklama, która sugeruje ową możliwość podniesienia się poziomu życia czyni to w sposób błędny (niezgodny z prawdą).

Usunięcie przepisów art. 13 pkt 4-6 Projektu ma polegać na braku skorzystania przez ustawodawcę krajowego z opcji narodowej wyrażonej w art. 8 ust. 8 CCD2

Zakaz podkreślania w reklamie szybkości lub łatwości uzyskania kredytu (art. 13 pkt 4) oraz informowania o możliwości odroczenia spłaty na okres dłuższy niż trzy miesiące (art. 13 pkt 6) są regulacjami które wbrew celowi samej CCD2 mogą uderzyć w konsumentów. Konsumentki poszukujący finansowania często znajdują się w trudnej sytuacji. Dlatego informacja o szybkości przyznania środków jest kluczowym i obiektywnym parametrem, pozwalającym na porównanie ofert i wybór tej, która realnie odpowiada na pilną sytuację. Ponadto szybkość uzyskania kredytu jest jednym z ważnych uwarunkowań konkurencyjnych na rynku

		kredytu konsumenckiego (podmioty konkurują w tym zakresie pomiędzy sobą). Konsumenci cenią sobie czas i możliwość szybkiego i sprawnego zorganizowania finansowania, a jednocześnie – przeznaczenia oszczędzonego w ten sposób czasu na życie rodzinę czy realizację innych życiowych zadań. Zaciągnięcie kredytu konsumenckiego może być jednym z warunków rabatu – konsument powinien mieć dostęp do tej informacji, jeśli taka ma znaczenie z perspektywy oferty. Z kolei możliwość skorzystania z karencji w spłacie jest bezsprzecznie korzystnym dla klienta elementem umowy, stanowiącym formę zabezpieczenia na wypadek nieprzewidzianych trudności. Zakazywanie informowania o tych cechach nie zwiększa standardu ochrony konsumenta, lecz odbiera mu dostęp do istotnych informacji, które pomagają podjąć świadomą i najlepszą dla siebie decyzję. Tym samym w tym przypadku również zakazy reklamowe nie będą służyły rozwojowi oraz wzmocnieniu rynku finansowego. Polski rynek kredytowy i konsumencki nie jest rynkiem, na którym powszechne są zjawiska niepożądane w kontekście przekredytowania społeczeństw czy masowych kłopotów ze spłacalnością zobowiązań. Z tej przyczyny nie zachodzą na tym etapie przesłanki, aby nadmiernie ograniczać możliwość reklamy kredytu, czyli korzystać z możliwości opcjonalnie wskazanych przez ustawodawcę europejskiego. Gdyby takie zjawiska w przyszłości wystąpiły, zawsze istnieć będzie możliwość uzupełnienia projektowanych przepisów.
Art. 17. Zakazane jest oferowanie lub sprzedaż w związku z umową o kredyt konsumencki usług i towarów innych niż usługi i produkty finansowe, z wyjątkiem usług i produktów finansowanych odrębnym kredytem	Zakazane jest oferowanie lub sprzedaż w związku z umową o kredyt konsumencki usług i towarów innych niż usługi i produkty finansowe, z wyjątkiem usług i towarów finansowanych odrębnym kredytem	Implementowane przepisy CCD2 nie wprowadzają ograniczeń przewidzianych w art. 17. Obecnie, w celu samoregulacji rynku, wypracowano dobre praktyki i standardy w zakresie oferowania usług dodatkowych (tzw. VAS-ów, z ang. <i>value added services</i>). Zakaz oferowania legalnych usług przez podmioty objęte zakresem Projektu jest zakazem zbyt daleko idącym oraz naruszającym

towarów finansowanych odrębnym kredytem wiązany.		konstytucyjną zasadę swobody gospodarczej. Jeśli organy nadzoru obserwują nieprawidłowości związane z oferowaniem usług, powinny interweniować "punktowo", nie zaś wprowadzać zakaz obejmujący wszystkich przedsiębiorców, do których znajdują zastosowanie przepisy Projektu. Dodatkowo zauważyć należy brak analogicznych przepisów dotyczących zakazu sprzedaży łączonej w przypadku umów o kredyt hipoteczny. Skoro zatem przepisy dotyczące kredytów stanowiących obciążenie dalece bardziej idące niż kredyt konsumencki nie zakładają niedopuszczalności oferowania i sprzedaży dodatkowych usług i towarów, to tym bardziej nie powinny czynić tego przepisy dotyczące udzielania kredytów co do zasady mniej obciążających.
Art. 19. 4. Informacje zawarte w formularzu informacyjnym, o którym mowa w ust. 1, są wiążące dla kredytodawcy przez okres co najmniej 3 dni roboczych od dnia ich przekazania.	Informacje zawarte w formularzu informacyjnym, o którym mowa w ust. 1, są wiążące dla kredytodawcy przez okres co najmniej 3 jednego dnia roboczego od dnia ich przekazania	Mając na uwadze przebieg procesu kredytowego, możliwość odstąpienia klienta od wnioskowania o kredyt lub powrót do wnioskowania w dowolnej chwili, nie jest możliwe utrzymanie wszystkich informacji zawartych w formularzu bez zmian przez okres 3 dni. Z dnia na dzień może zmienić się stawka referencyjna będąca podstawą oferowanego oprocentowania. Kolejnego dnia inne też będą terminy spłaty a także co za tym idzie wysokości rat z uwagi na inne okresy naliczania odsetek - a częścią przekazywanych danych ma być harmonogram spłaty o którym mowa w art. 63 Projektu (art. 19 ust. 1 pkt 2) lit. q)). W zw. z tym aktualność wszystkich danych zawartych w formularzu informacyjnym nie może być dłuższa niż jeden dzień. Jeden dzień roboczy ważności informacji zawartych w formularzu informacyjnym przewiduje także obecnie obowiązująca Ustawa o kredycie konsumenckim.
Art. 19. 9. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, niezwłocznie po zawarciu umowy o kredyt konsumencki kredytodawca lub pośrednik kredytowy dostarcza bezpłatnie konsumentowi, na trwałym	W przypadku, o którym mowa w ust. 8, oraz w przypadku zawierania na wniosek klienta, umowy na odległość, jeżeli środek porozumiewania się na odległość nie pozwala na przekazanie danych o których mowa w ust. 1, niezwłocznie po zawarciu	Komunikaty głosowe nie są jedyną formą komunikacji na odległość, która uniemożliwia bądź znacznie utrudnia przekazywanie pełnych informacji o których mowa w art. 19 ust. 1 Projektu. W związku z tym racjonalne jest objęcie przepisem art. 19 ust. 9 Projektu na także tych innych kanałów przy pomocy których, na wniosek klienta, zawierana jest umowa o kredyt, a nie jest możliwe

nośniku, formularz informacyjny, o którym mowa w ust. 1.	umowy o kredyt konsumencki kredytodawca lub pośrednik kredytowy dostarcza bezpłatnie konsumentowi, na trwałym nośniku, formularz informacyjny, o którym mowa w ust. 1.	spełnienie obowiązków informacyjnych przed zawarciem umowy. Dokładnie taki wyjątek znajduje się w obecnej Ustawie o kredycie konsumenckim, w jej art. 15 ust. 1.
Art. 23. 4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, niezwłocznie po zawarciu umowy o odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty kredytodawca lub pośrednik kredytowy dostarcza konsumentowi, na trwałym nośniku, formularz informacyjny, o którym mowa w ust. 1.	W przypadku, o którym mowa w ust. 3, oraz w przypadku zawierania na wniosek klienta, umowy o odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty na odległość, jeżeli środek porozumiewania się na odległość nie pozwala na przekazanie danych o których mowa w ust. 1, niezwłocznie po zawarciu umowy kredytodawca lub pośrednik kredytowy dostarcza bezpłatnie konsumentowi, na trwałym nośniku, formularz informacyjny, o którym mowa w ust. 1.	Uzasadnienie jak do zmiany art. 19 ust. 9 powyżej.
Art. 30. 1. Kredytodawca dokonuje oceny zdolności kredytowej na podstawie dokładnych informacji o dochodach i wydatkach konsumenta oraz innych informacji dotyczących sytuacji finansowej i ekonomicznej konsumenta, w zakresie niezbędnym i proporcjonalnym do charakteru, okresu obowiązywania i wartości kredytu oraz związanych z nim ryzyk dla konsumenta. 3. Informacje, o których mowa w ust. 1, uzyskuje się z odpowiednich źródeł wewnętrznych, w tym ze zbiorów danych kredytodawcy, lub zewnętrznych, w tym z baz danych oraz od konsumenta, z uwzględnieniem ust. 4. Źródłem	1. Kredytodawca dokonuje oceny zdolności kredytowej na podstawie stosownych i odpowiednich informacji o dochodach i wydatkach konsumenta oraz innych informacji dotyczących sytuacji finansowej i ekonomicznej konsumenta, w zakresie niezbędnym i proporcjonalnym do charakteru, okresu obowiązywania i wartości kredytu oraz związanych z nim ryzyk dla konsumenta. 3. "Informacje, o których mowa w ust. 1, uzyskuje się z odpowiednich źródeł wewnętrznych w tym ze zbiorów danych kredytodawcy lub zewnętrznych, w tym z baz danych od konsumenta, z uwzględnieniem ust. 4. a w razie potrzeby w drodze sprawdzenia dokonanego w bazach danych. Źródłem informacji o konsumencie nie mogą być sieci media społecznościowe."	Proponujemy skorzystanie z dorobku legislacyjnego wypracowanego w obecnie obowiązującej ustawie o kredycie konsumenckim i obok zaimplementowania w art. 30 ust. 1 i 2 odpowiednich postanowień CCD2, wprowadzenie w ust. 3 przepisu korespondującego z art. 9 ust. 2 obecnej Ustawy o kredycie konsumenckim. Proponujemy w całej ustawie zmienić określenie "sieci społecznościowe" na "media społecznościowe". Określenie "media społecznościowe" jest powszechnie używane i zrozumiałe, natomiast określenie "sieci" budzi wątpliwości co do zakresu znaczeniowego. Postulujemy zmianę tego określenia w całej ustawie. Ustęp 4 należy uchylić z uwagi na zmiany zaproponowane w ust. 3, dodatkowo ust. 4 stanowi błędną implementację CCD2, brzmienie polskiego przepisu sugeruje, że kredytodawca miałby weryfikować informacje zawarte w bazach danych (i to obowiązkowo), a nie ma ku temu żadnych narzędzi.

informacji o konsumentach nie mogą być sieci społecznościowe. 4. Kredytodawca dokonuje sprawdzenia informacji zawartych w bazach danych. 5. Kredytodawca do oceny zdolności kredytowej nie wykorzystuje danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) oraz danych osobowych przetworzonych z sieci społecznościowych, które mogą być zawarte w bazach danych, z których korzysta. 6. Kredytodawca dokonuje oceny zdolności kredytowej na podstawie analizy informacji, o których mowa w ust. 1, przy czym ocena ta nie może opierać się wyłącznie na historii kredytowej konsumenta w bazach danych.	4. Kredytodawca dokonuje sprawdzenia informacji zawartych w bazach danych. 5. Kredytodawca do oceny zdolności kredytowej nie wykorzystuje danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) oraz danych osobowych przetworzonych z sieci mediów społecznościowych, które mogą być zawarte w bazach danych, z których korzysta. 6. Kredytodawca dokonuje oceny zdolności kredytowej na podstawie analizy informacji, o których mowa w ust. 1, pozyskanych ze źródeł wskazanych w ust. 3, przy czym ocena ta nie może opierać się wyłącznie na historii kredytowej konsumenta w bazach danych.	Dodatkowo, jeśli ust. 4. miał być implementacją art. 18 ust. 3 CCD2 w części: "Informacje uzyskuje się z odpowiednich źródeł wewnętrznych lub zewnętrznych, w tym od konsumenta, a w razie potrzeby w drodze sprawdzenia dokonanego w bazach danych, o których mowa w art. 19 niniejszej dyrektywy." to został on już zaimplementowany w art. 30 ust. 3 Projektu.

Art. 31. 1. Konsument przedstawia, na żądanie kredytodawcy, informacje niezbędne do dokonania oceny zdolności kredytowej, wraz z dokumentami potwierdzającymi te informacje oraz z oświadczeniem o jego dochodach i wydatkach jego gospodarstwa domowego. Oświadczenie stanowi załącznik do umowy o kredyt konsumencki. 2. W przypadku gdy całkowita kwota kredytu konsumenckiego nie przekracza jednokrotności wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2024 r. poz. 1773), konsument przedstawia wyłącznie oświadczenie o dochodach i wydatkach jego gospodarstwa domowego.	1. Jeśli w toku oceny zdolności kredytowej kredytodawca uzna, że niezbędne jest przedstawienie informacji przez konsumenta, Kkonsument przedstawia, na żądanie kredytodawcy, informacje niezbędne do dokonania oceny zdolności kredytowej, wraz z dokumentami potwierdzającymi te informacje oraz z oświadczeniem o jego dochodach i wydatkach jego gospodarstwa domowego jeśli kredytodawca zażąda przedstawienia tych dokumentów. Oświadczenie stanowi załącznik do umowy o kredyt konsumencki. 2. W przypadku gdy całkowita kwota kredytu konsumenckiego nie przekracza dwujednokrotności wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2024 r. poz. 1773), kredytodawca może zażądać konsument przedstawia wyłącznie oświadczenie o dochodach i wydatkach jego gospodarstwa domowego konsumenta.”	Kredytodawca ma swobodę w zakresie źródeł danych do analizy w celu oceny zdolności kredytowej, Jeśli kredytodawca dojdzie do wniosku, że konieczne jest oparcie się o dane od konsumenta to ma prawo ich żądania. W zakresie zmiany dot. dwukrotności wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę - jest to wartość znajdująca się w obecnie obowiązujących przepisach Ustawy o kredycie konsumenckim. W uzasadnieniu do Projektu nie wyjaśniono powodów wprowadzenia jednokrotności takiej kwoty oraz nie wskazano, że obecnie stosowana dwukrotność jest z jakichś przyczyn wartością zbyt wysoką.
Art. 34. 3. Informacje, o których mowa w art. 30 ust. 1, kredytodawca przechowuje przez okres 5 lat od dnia ustania stosunku prawnego uzasadniającego ich pozyskanie.	Informacje, o których mowa w art. 30 ust. 1, kredytodawca przechowuje przez okres 5 lat od dnia ustania stosunku prawnego uzasadniającego ich pozyskanie, a jeśli do zawarcia stosunku prawnego nie doszło - 3 lata od pozyskania informacji.	Kredytodawcy dokonują oceny zdolności kredytowej zanim dojdzie do zawarcia umowy, zatem pozyskują informację niezależnie od tego czy do powstania stosunku prawnego doszło czy nie. Należy uregulować terminy przechowywania danych pobranych w celu oceny zdolności kredytowej, także w sytuacji, gdy nie dochodzi do zawarcia umowy, np. na skutek nie posiadania przez klienta zdolności kredytowej lub gdy klient wycofa się z zawarcia umowy.

Art. 35. Umowa o kredyt konsumencki może zostać zawarta tylko w przypadku, gdy wynik oceny zdolności kredytowej wskazuje, że konsument będzie zdolny do spłaty całkowitej kwoty do zapłaty, zgodnie z warunkami umowy.	Umowa o kredyt konsumencki może zostać zawarta tylko w przypadku, gdy wynik oceny zdolności kredytowej wskazuje, że konsument będzie zdolny do spłaty całkowitej kwoty do zapłaty, zgodnie z warunkami umowy. oceny zdolności kredytowej wynika, że wypełnienie zobowiązań wynikających z umowy o kredyt w sposób zgody z warunkami umowy jest prawdopodobne.	Art. 18 ust. 6. CCD2, którego implementację stanowi art. 35 Projektu posługuje się pojęciem “prawdopodobne”. Nawet najbardziej zachowawcza ocena zdolności kredytowej, przy małym apetycie na ryzyko nie daje pewności (czyli “nie wskazuje”) że klient będzie zdolny do spłaty zobowiązania. Zawsze jest to pewne prawdopodobieństwo.
Art. 36. 1. Kredytodawca nie może rozwiązać, odstąpić lub zmienić umowy o kredyt konsumencki, w przypadku gdy ocena zdolności kredytowej została przeprowadzona z naruszeniem art. 29 i art. 30, chyba że rozwiązanie albo zmiana umowy albo odstąpienie od niej są korzystne dla konsumenta i zostały dokonane za jego zgodą.	Kredytodawca nie może rozwiązać, odstąpić lub zmienić umowy o kredyt konsumencki, w przypadku gdy powołując się na to, że ocena zdolności kredytowej została przeprowadzona z naruszeniem art. 29 i art. 30, chyba że rozwiązanie albo zmiana umowy albo odstąpienie od niej są korzystne dla konsumenta i zostały dokonane za jego zgodą.	Art. 18 ust. 7 CCD2, którego implementację stanowi art. 36 Projektu brzmi: <i>Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku zawierania umowy o kredyt z konsumentem kredytodawca nie unieważniał następnie ani nie zmieniał umowy o kredyt ze szkodą dla konsumenta na podstawie faktu, że ocena zdolności kredytowej nie została przeprowadzona prawidłowo. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania, gdy wykazano, że konsument celowo zataił informacje lub sfałszował informacje, o których mowa w ust. 3, przekazane kredytodawcy.</i> Zatem CCD2 nie uniemożliwia rozwiązania umowy o kredyt, gdy niepoprawnie dokonano oceny zdolności kredytowej, a jedynie wskazuje, że ta okoliczność nie może być podstawą do rozwiązania/zmiany umowy. Zaproponowane w Projekcie brzmienie przepisu wyklucza taką możliwość, co jest rozbieżne z przepisami CCD2. Dodatkowe argumenty natury systemowej: a) zaproponowane brzmienie wprowadza surową sankcję w postaci niemożliwości rozwiązania/zmiany umowy o kredyt, podczas gdy ocena zdolności kredytowej nie jest dokonywana według jednego schematu przez wszystkich uczestników rynku, a zatem nie ma jednoznacznych, obiektywnych czynników wskazujących, że nie dokonano oceny zdolności kredytowej; b) wprowadzona sankcja może tworzyć ryzyko tzw. “moral hazard” dla całego sektora.

Art. 38. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, gdy z informacji na podstawie których dokonano oceny zdolności kredytowej wynika, że konsument ma lub może mieć trudności ze spłatą istniejącego zadłużenia, kredytodawca bezpłatnie informuje konsumenta o możliwości skorzystania z pomocy podmiotów świadczących poradnictwo zadłużeniowe, o których mowa w art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1109 oraz z 2025 r. poz. 146)	W przypadku, o którym mowa w ust. 1, gdy z informacji na podstawie których dokonano oceny zdolności kredytowej wynika, że konsument ma lub może mieć trudności ze spłatą istniejącego wymagalnego wobec kredytodawcy zadłużenia, kredytodawca bezpłatnie informuje konsumenta o możliwości skorzystania z pomocy podmiotów świadczących poradnictwo zadłużeniowe, o których mowa w art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1109 oraz z 2025 r. poz. 146).	Sformułowanie: “istniejące zadłużenie” budzi wątpliwości interpretacyjne. Czy istniejące zadłużenie to zadłużenie wymagalne czy też każde jakie posiada kredytobiorca? Czy chodzi o zadłużenie wobec konkretnego kredytodawcy czy o zadłużenie w ogóle? Ze względu na mogące się pojawić niejasności za wskazane należy uznać doprecyzowanie omawianego przepisu.

Art. 41. W przypadku gdy kredytodawca udzielił konsumentowi kredytu konsumenckiego z naruszeniem art. 29, art. 30, art. 35 oraz art. 40 lub gdy z treści oświadczenia konsumenta lub uzyskanych przez kredytodawcę informacji wynikało, że na dzień zawarcia umowy o kredyt konsumencki konsument miał zaległości w spłacie innego zobowiązania pieniężnego wynoszące powyżej 6 miesięcy, a kredyt konsumencki nie był przeznaczony na spłatę tej zaległości, to: 1) zbycie wierzytelności z tej umowy w drodze przelewu lub w inny sposób jest nieważne; 2) dochodzenie wierzytelności jest dopuszczalne dopiero po dniu całkowitej spłaty wcześniejszego zobowiązania, jego wygaśnięcia lub po prawomocnym stwierdzeniu przez sąd nieistnienia tego zobowiązania – przy czym zakaz zbywania wierzytelności i jej dochodzenia nie wstrzymuje biegu przedawnienia, a za okres zakazu zbywania wierzytelności i jej dochodzenia nie można doliczać odsetek, w tym odsetek za opóźnienie lub pozaodsetkowych kosztów kredytu, a także innych opłat związanych z tą wierzytelnością.	W przypadku gdy kredytodawca udzielił konsumentowi kredytu konsumenckiego z naruszeniem art. 29, art. 30, art. 35 oraz art. 40 lub gdy z treści oświadczenia konsumenta lub uzyskanych przez kredytodawcę informacji wynikało, że na dzień zawarcia umowy o kredyt konsumencki konsument miał zaległości w spłacie innego zobowiązania pieniężnego wynoszące powyżej 6 miesięcy, a kredyt konsumencki nie był przeznaczony na spłatę tej zaległości, to: 1) zbycie wierzytelności z tej umowy w drodze przelewu lub w inny sposób jest nieważne; 2) dochodzenie wierzytelności jest dopuszczalne dopiero po dniu całkowitej spłaty wcześniejszego zobowiązania, jego wygaśnięcia lub po prawomocnym stwierdzeniu przez sąd nieistnienia tego zobowiązania – przy czym zakaz zbywania wierzytelności i jej dochodzenia nie wstrzymuje biegu przedawnienia, a za okres zakazu zbywania wierzytelności i jej dochodzenia nie można doliczać odsetek, w tym odsetek za opóźnienie lub pozaodsetkowych kosztów kredytu, a także innych opłat związanych z tą wierzytelnością. Alternatywnie: W przypadku gdy kredytodawca udzielił konsumentowi kredytu konsumenckiego z naruszeniem art. 29, art. 30 35 lub art. 40 lub gdy z treści oświadczenia konsumenta lub i uzyskanych przez kredytodawcę informacji	Proponujemy usunięcie tego przepisu - sankcje nim wprowadzone są nieproporcjonalne, związane z subiektywnymi (poza przestanką zaległości powyżej 6 miesięcy), to jest innymi dla każdego kredytodawcy zasadami oceny zdolności kredytowej - i dodatkowo pozbawione wyjątków wprowadzonych w obecnie obowiązującym art. 9a ust. 7 Ustawy o kredycie konsumenckim. W zakresie kwoty 200 zł - jest to minimalna kwota na jaką musi opiewać zobowiązane by możliwe było wpisanie do biura informacji gospodarczej, zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych

wynikało, że na dzień zawarcia umowy kredytu konsumenckiego konsument miał zaległości w spłacie innego zobowiązania pieniężnego, **o wysokości co najmniej 200 zł** wynoszące powyżej 6 miesięcy, a kredyt konsumencki nie był przeznaczony na spłatę tej zaległości, to:

1)zbycie wierzytelności z tej umowy w drodze przelewu lub w inny sposób jest nieważne;

2)dochodzenie wierzytelności jest dopuszczalne dopiero po dniu całkowitej spłaty wcześniejszego zobowiązania, jego wygaśnięcia lub po prawomocnym stwierdzeniu przez sąd nieistnienia tego zobowiązania - przy czym zakaz zbywania wierzytelności i jej dochodzenia nie wstrzymuje biegu przedawnienia, a za okres zakazu zbywania wierzytelności i jej dochodzenia nie można doliczać odsetek lub pozaodsetkowych kosztów kredytu, a także innych opłat związanych z tą wierzytelnością.

2. Okoliczności, o których mowa w ust. 1 sąd bada na zarzut konsumenta.

3. Przepisów ust. 1 pkt. 1) i 2) nie stosuje się, jeżeli łączna wysokość ustalonych w umowie pozaodsetkowych kosztów kredytu i odsetek jest niższa od połowy sumy maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, o której mowa w art. 59, oraz odsetek maksymalnych, o których mowa w art. 359

	§ 2¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny.	
Art. 42. 1. Kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki oraz przed zmianą tej umowy, w wyniku której następuje zwiększenie zadłużenia, weryfikuje w sposób, o którym mowa w art. 23j lub art. 23m ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2025 r. poz. 274), w rejestrze zastrzeżeń numerów PESEL, o którym mowa w art. 23a tej ustawy, zwanym dalej „rejestrem zastrzeżeń numerów PESEL”, czy numer PESEL konsumenta jest zastrzeżony. 2. Kredytodawca nie może domagać się od konsumenta i jego następców prawnych zaspokojenia roszczenia z tytułu zawarcia umowy o kredyt konsumencki ani zbyć wierzytelności powstałej z tej umowy, jeżeli w chwili zawarcia umowy, z której wynika – 26 – dochodzone roszczenie, numer PESEL konsumenta był zastrzeżony w rejestrze zastrzeżeń numerów PESEL. 3. Weryfikacja zastrzeżenia numeru PESEL może być dokonywana za pośrednictwem instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z	<i>(dodanie nowego ustępu 3. i odpowiednie dopasowanie numeracji kolejnych ustępów. Obecny ustęp 3 bez zmian, z wyjątkiem zmiany numeracji.)</i> 3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki: 1) w wyniku zawarcia umowy o kredyt konsumencki następuje transfer środków pieniężnych pochodzących z udzielanego kredytu przez kredytodawcę do sprzedawcy lub usługodawcy, z którym kredytobiorcę wiąże inna umowa lub relacja gospodarcza, a środki z udzielonego kredytu służą regulacji zobowiązań kredytobiorcy z tytułu umowy lub relacji gospodarczej kredytobiorcy z tym sprzedawcą lub usługodawcą; 2) udzielenie kredytu konsumenckiego następuje na odległość z wykorzystaniem przez kredytobiorcę środków komunikacji elektronicznej, a konsument został uwierzytelniony z wykorzystaniem indywidualnych danych uwierzytelniających; 3) kredyt konsumencki udzielany jest w związku z umową o charakterze ciągłym, regulującą zasady jego udzielania, oraz: a) łączna wartość wszystkich zobowiązań do zapłaty z tytułu udzielonych kredytów konsumenckich w związku z umową o charakterze ciągłym w żadnym	Proponujemy by do art. 42 Projektu dodać kolejne ustępy, będące odzwierciedleniem obecnych przepisów Ustawy o kredycie konsumenckim, art. 9b ust. 3. W związku z tym proponujemy by ust. 3 przyjął brzmienie zaproponowane niżej, co spowoduje też zmianę numeracji kolejnych ust. oraz zmianę odwołania w obecnym ust. 4 W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazano: „Art. 42 projektu ustawy jest tożsamy z art. 9b obowiązującej ustawy.” Tymczasem w projekcie pominięto jeden z ustępów, obecnego art. 9b - nie wykazując żadnego uzasadnienia dla takiego pominięcia. W związku z tym postulujemy faktyczne przeniesienie obecnych regulacji art. 9b obecnie obowiązującej ustawy do Projektu.

dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. 4. W przypadku niedostępności systemu teleinformatycznego, w którym prowadzony jest rejestr zastrzeżeń numerów PESEL, kredytodawca po ponownej nieudanej próbie dokonania weryfikacji może: 1) odmówić zawarcia umowy o kredyt konsumencki do czasu przywrócenia dostępności systemu albo 2) zawrzeć umowę o kredyt konsumencki z zachowaniem należytej staranności przy weryfikacji tożsamości konsumenta i udokumentować dokonanie tej weryfikacji. 5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, jeżeli umowa o kredyt konsumencki została zawarta w trakcie trwania niedostępności systemu teleinformatycznego, w którym prowadzony jest rejestr zastrzeżeń numerów PESEL, innej niż wymieniona w art. 23c ust. 5 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, trwającej dłużej niż 15 minut, nie stosuje się przepisu ust. 2.	momencie nie przekracza wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, oraz b) przed zawarciem umowy o charakterze ciągłym następuje weryfikacja: – zastrzeżenia numeru PESEL w rejestrze zastrzeżeń numerów PESEL i poinformowanie konsumenta o braku weryfikacji tego zastrzeżenia przed udzielaniem poszczególnych kredytów konsumenckich w ramach tej umowy, – tożsamości konsumenta z wykorzystaniem rozwiązań umożliwiających jego identyfikację.	
Art. 45. 3. Kredytodawca, na wniosek konsumenta, oferuje konsumentowi, uwzględniając jego sytuację, restrukturyzację zadłużenia	Kredytodawca, na wniosek konsumenta, oferuje konsumentowi uwzględniając jego sytuację, może wyrazić zgodę na restrukturyzację zadłużenia polegającą na	Wyraz: “oferuje” oznacza bezwzględny obowiązek, tymczasem w praktyce rynkowej mogą występować sytuacje w których wniosek klienta o restrukturyzację jest bezpodstawny. Bezwzględny obowiązek oferowania restrukturyzacji zadłużenia nie wynika

polegającą na całkowitym albo częściowym refinansowaniu umowy o kredyt albo zmianie postanowień umowy o kredyt, która może obejmować, w szczególności:	całkowitym albo częściowym refinansowaniu umowy o kredyt albo zmianie postanowień umowy o kredyt, która może obejmować, w szczególności:	również z implementowanego przepisu art. 35 ust. 1 CCD2, w którym stwierdzono, że działania restrukturyzacyjne stosuje się „w stosownych przypadkach”.
Art. 46. 1. Kredytodawca udziela kredytu konsumenckiego na wniosek konsumenta. 2. Konsument wyraża zgodę na zawarcie umowy o kredyt konsumencki lub zawarcie umowy o usługę dodatkową w sposób wyraźny i jednoznaczny. 3. Zakazuje się domniemywania, że konsument udzielił zgody na zawarcie umowy o kredyt konsumencki lub zawarcie umowy o usługę dodatkową, w szczególności przez milczącą zgodę, działanie domyślne lub niepodjęcie działania. 4. Treść pól wyboru zaznaczanych przy akceptacji warunków umowy o kredyt konsumencki lub umowy o usługę dodatkową formułuje się w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Pola wyboru przedstawia się w sposób wyraźny i wyodrębniony od innych treści. 5. Zakazuje się stosowania domyślnie zaznaczonych pól przy akceptacji warunków umowy o kredyt	1. Kredytodawca udziela kredytu konsumenckiego na wniosek konsumenta. 2. Konsument wyraża zgodę na zawarcie umowy o kredyt konsumencki lub zawarcie umowy o usługę dodatkową w sposób wyraźny i jednoznaczny. 2. W przypadku zawarcia umowy o kredyt konsumencki lub umowy o usługę dodatkową za pomocą opcji domyślnych, zakazuje się domniemywania, że konsument wyraził zgodę na zawarcie takiej umowy. 3. Zakazuje się domniemywania, że konsument udzielił zgody na zawarcie umowy o kredyt konsumencki lub zawarcie umowy o usługę dodatkową, w szczególności przez milczącą zgodę, działanie domyślne lub niepodjęcie działania 3. W przypadku opcji domyślnych zawarcia umowy o kredyt konsumencki lub umowy o usługę dodatkową przedstawionych za pomocą pól, zgoda konsumenta musi zostać wyrażona poprzez jednoznaczne i wyraźne działanie, stanowiące dobrowolne, konkretne, świadome i jednoznaczne wyrażenie przez	Przepis art. 15 CCD2 reguluje jedynie wyrażanie przez konsumenta zgody w przypadku “opcji domyślnych” takich jako pola. Celem tego przepisu jest uniknięcie sytuacji, w której konsument nie wyraził oświadczenia woli o zawarciu umowy, a kredytodawca będzie twierdził, że taka umowa została zawarta przez domyślne opcje przedstawione konsumentowi. W związku z tym postulujemy zaimplementowanie art. 15 CCD2 w brzmieniu zgodnym z treścią CCD2. Ewidentnym celem przepisu CCD2 jest wyeliminowanie sytuacji stosowania tzw. “dark patterns”, czyli sytuacji, gdy klient podstępnie mógłby zostać wmanewrowany w zaciągnięcie kredytu. Nie chodzi jednak o sytuacje, gdy klient wyraża oświadczenie woli o zaciągnięciu kredytu przez swoje zachowanie. Przepis w obecnym proponowanym brzmieniu jest sprzeczny z definicją oświadczenia woli w polskim prawie, które może zostać wyrażone przez każde zachowanie się osoby ujawniające jej wolę w sposób dostateczny (art. 60 Kodeksu cywilnego) i może sugerować, że Projekt wyłącza zastosowanie art. 60 KC. Nie to jest celem przepisów CCD2. Poza tym, proponowane brzmienie może w praktyce budzić wątpliwości czy konsument może zaciągać kredyt konsumencki za pomocą nowoczesnych technologii. Wątpliwości interpretacyjne mogą ograniczyć innowacyjność w sektorze finansowym na polskim rynku.

konsumencki lub umowy o usługę dodatkową.	konsumenta akceptacji dla treści pól i ich znaczenia. 4. Treść pól wyboru zaznaczanych przy akceptacji warunków umowy o kredyt konsumencki lub umowy o usługę dodatkową formułuje się w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Pola wyboru przedstawia się w sposób wyraźny i wyodrębniony od innych treści. 5. 4. Zakazuje się stosowania domyślnie zaznaczonych pól przy akceptacji warunków umowy o kredyt konsumencki lub umowy o usługę dodatkową.”	Przykłady rynkowe: 1) zaciągnięcie kredytu Kartą Allegro Pay polega na użyciu karty płatniczej, w terminalu płatniczym lub na stronie internetowej; 2) “podpięcie” karty kredytowej do aplikacji lub portalu w celu dokonywania cyklicznych płatności za usługi, bez składania odrębnego oświadczenia woli przy każdej płatności; 3) używanie kart płatniczych przez aplikacje typu Curve, które pozwalają na ustawienie zautomatyzowanych reguł, która karta płatnicza zostanie użyta w danym przypadku lub która ma zostać ostatecznie obciążona dokonanymi transakcjami; 4) projekty wykorzystujące Agentic AI, gdzie sztuczna inteligencja dokonuje dla konsumenta zakupów, wybiera metody płatności i dokonuje płatności (np. możliwość tworzenia własnych agentów AI w Chacie GPT i umożliwienia im logowania się do różnych aplikacji, Visa Intelligent Commerce; rozwiązania typu Walk-in/walk-out, gdzie klient wchodzi do sklepu, a płatność z góry wybraną metodą jest dokonywana automatycznie na podstawie jego koszyka zakupowego). Wszystkie powyższe przykłady obrazują sytuacje, w których konsumenci złożyli oświadczenia woli i mogą to być oświadczenia woli o zaciągnięciu kredytu. Oświadczenia te są wyrażone przez ich świadome zachowanie, które obejmuje swoją wolą zaciągnięcie kredytu konsumenckiego. Natomiast proponowane brzmienie przepisu wprowadza niebezpieczną niepewność prawną. Przepis w obecnym brzmieniu mógłby prowadzić do interpretacji, w której takie przykłady zachowań zostałyby uznane za brak oświadczenia woli o zawarciu kredytu z powodu “milczącej zgody, działania domyślnego” - które są przez Projekt zakazane. Wprawdzie w drodze interpretacji można uznać, że konsument wyraził zgodę na zawarcie umów kredytu konsumenckiego w takich

		sytuacjach, skoro korzysta z produktów, których mechanikę zna. Tym niemniej, takie sytuacje nie powinny rodzić wątpliwości interpretacyjnych spowodowanych brzmieniem przepisów. Wystawiałyby bowiem kredytodawców działających zgodnie z prawem i interesem konsumenta na zarzut naruszenia przepisów.
Art. 61. W przypadku udzielenia przez kredytodawcę lub podmiot z nim powiązany konsumentowi, który nie dokonał pełnej spłaty kredytu, kolejnych kredytów w okresie 120 dni od dnia wypłaty pierwszego z kredytów: 1) całkowitą kwotę kredytu, dla celów ustalenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, o której mowa w art. 59, stanowi kwota pierwszego z kredytów; 2) pozaodsetkowe koszty kredytu obejmują sumę pozaodsetkowych kosztów wszystkich kredytów udzielonych w tym okresie.	Art. 61. W przypadku udzielenia przez kredytodawcę lub podmiot z nim powiązany konsumentowi który nie dokonał pełnej spłaty kredytu, kolejnych kredytów kredytu refinansującego, przeznaczonego na spłatę poprzednio zaciągniętych kredytów, w okresie 120 dni od dnia wypłaty pierwszego z tych kredytów, konsumentowi, który nie dokonał pełnej spłaty tych wcześniej zaciągniętych kredytów: 1) całkowitą kwotę kredytu, przeznaczonego na spłatę kredytów refinansowanych, dla celów ustalenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu refinansującego, o której mowa w art. 59, stanowi kwota pierwszego z kredytów refinansowanych; 2) pozaodsetkowe koszty kredytu obejmują sumę pozaodsetkowych kosztów kredytów udzielonych w tym okresie refinansowanych i kredytu refinansującego.	Proponujemy zmianę w celu doprecyzowania przepisu - tak, aby wprost obejmował tylko kredyty na refinansowanie zaciągniętych kredytów, zgodnie z celem przepisu, wyrażonym również w decyzji Prezesa UOKiK z dnia 12 czerwca 2024 r. (RWR.610.1.2023.AK) oraz w wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 18 marca 2024 r. (XVII AmA 50/23).
Art. 66. 1. W przypadku udzielenia przez kredytodawcę kredytu konsumenckiego z naruszeniem art. 46 ust. 1–3 konsument nie jest zobowiązany do zwrotu kredytu konsumenckiego, odsetek, innych kosztów kredytu należnych	1. W przypadku udzielenia przez kredytodawcę kredytu konsumenckiego z naruszeniem art. 46 ust. 1–3 konsument nie jest zobowiązany do zwrotu kredytu konsumenckiego bez odsetek, innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy oraz wszelkich innych kosztów w terminie i w	W ust. 3 art. 66 z zakresu objętego przepisem powinny zostać usunięte odniesienia do art. 29 i 40, które dotyczą dokonywania oceny zdolności kredytowej. Prawidłowe przeprowadzenie oceny zdolności kredytowej powinno być badane przez organ nadzoru, ale nie powinno być przedmiotem sankcji kredytu darmowego (SKD). Sankcjonowanie

kredytodawcy oraz wszelkich innych kosztów. 3. W przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29, art. 40, art. 46 ust. 5, art. 47 ust. 2, art. 48 ust. 1 pkt 4–10 i 12, art. 48 ust. 2, art. 50, art. 52 ust. 1 pkt 1, art. 56, art. 59 i art. 62 konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy, w terminie i w sposób ustalony w umowie o kredyt konsumencki. [...] 9. Uprawnienia konsumenta, o których mowa w ust. 3 i 4, wygasają po upływie roku od dnia spłaty całkowitej kwoty do zapłaty	sposób ustalony w umowie o kredyt konsumencki, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia. 3. W przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29, art. 40, art. 46 ust. 5, art. 47 ust. 2, art. 48 ust. 1 pkt 4–10 i 12, art. 48 ust. 2, art. 50, art. 52 ust. 1 pkt 1, art. 56, art. 59 i art. 62 konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy, w terminie i w sposób ustalony w umowie o kredyt konsumencki.” [...] 9. Uprawnienia konsumenta, o których mowa w ust. 1, 3 i 4, wygasają po upływie roku od dnia spłaty wypłaty całkowitej całej kwoty kredytu do zapłaty.	błędnej oceny zdolności kredytowej poprzez SKD może powodować kwestionowanie praktycznie każdej decyzji kredytowej, co może stworzyć problem systemowy masowego kwestionowania decyzji kredytodawców oraz występowania z roszczeniami. Sądy, w tym biegli sędziowie nie mają instrumentarium do weryfikacji poprawności dokonywanej oceny zdolności kredytowej - posiada je organ nadzoru. Można sobie wyobrazić, gdy w toku postępowania sądowego sąd powołuje biegłego, w celu weryfikacji dokonanej oceny, biegły taką ocenę kwestionuje, podczas gdy organ nadzoru nie kieruje w stronę kredytodawcy żadnych zastrzeżeń związanych z jego polityką kredytową, zaś portfel kredytowy kredytodawcy jest “zdrowy”. W ust. 9 uwaga porządkowa oraz propozycja zmiany terminu do zgłaszania roszczeń przez kredytobiorców - od terminu, który można jednoznacznie wskazać. Pozostawienie obecnej propozycji może prowadzić do np. sytuacji, gdy klient nie spłaci 1 zł albo 1 grosza aby termin nie upłynął. Tak skonstruowany przepis może rodzić niepewność prawną oraz pole do nadużyć.
Art. 71. 4. Dniem spłaty kredytu jest dzień dokonania zlecenia płatniczego przez konsumenta	4. Dniem spłaty kredytu jest dzień dokonania zlecenia płatniczego przekazania środków pieniężnych kredytodawcy przez konsumenta.	Proponowane brzmienie wykracza poza zakres CCD2, która w ogóle nie przewiduje takiego przepisu. Postulujemy ustanowienie przepisu, tożsamego z brzmieniem obecnie obowiązującego art. 54 ust. 3 Ustawy o kredycie konsumenckim. Kredytodawca nie można ponosić konsekwencji tego, że klient za późno “wykona przelew”. Konsument również musi zachować minimum staranności w działaniu. Dodatkowo może to spowodować sytuacje w których z powodu procesowania płatności przez dostawcę płatnika, kwota spłaty wpłynie do kredytodawcy z opóźnieniem, co spowoduje

		konieczność korekt w systemach kredytodawców a także np. w bazach danych.
Art. 84. 2. Usługi doradcze polegają na przedstawianiu rekomendacji konsumentowi w odniesieniu do co najmniej jednej umowy o kredyt konsumencki i stanowią usługę odrębną od udzielenia kredytu konsumenckiego i od czynności pośrednictwa kredytowego	Usługi doradcze polegają na przedstawianiu rekomendacji konsumentowi w odniesieniu do co najmniej jednej umowy o kredyt konsumencki i stanowią usługę odrębną od udzielenia kredytu konsumenckiego i od czynności pośrednictwa kredytowego. 3. Nie stanowią usług doradczych automatyczne generowane rekomendacje, w szczególności z wykorzystaniem takich technologii jak systemy sztucznej inteligencji. Takie automatycznie generowane rekomendacje oznaczają się informacją, że nie stanowią one usług doradczych w zakresie kredytu konsumenckiego. <i>(odpowiednie dopasowanie numeracji dalszych ustępów, proponowany ustęp 3 bez zmian, z wyjątkiem zmiany numeracji)</i>	Zwracamy uwagę na rozwój technologii umożliwiających tworzenie własnych agentów AI (taką funkcjonalność udostępniła m.in. spółka OpenAI) Technologie oparte na sztucznej inteligencji mogą zostać wykorzystane przez dowolną osobę, do stworzenia asystenta czy agenta, który analizuje różne oferty na rynku. Takie działania nie powinny być objęte pojęciem “usług doradczych”, ponieważ nie taki był cel CCD2. Bez takiego doprecyzowania, “usługi doradcze” mogą być interpretowane na tyle szeroko, że w bardzo dalece idący sposób ograniczą innowacyjność. Przy obecnym brzmieniu przepis oznaczałby, że każdy kto stworzy “analizatora” ofert rynkowych albo asystenta, która pokazuje jakimi kredytami można opłacić zakupy, musiałby podjąć regulowaną działalność jako kredytodawca lub pośrednik kredytowy w rozumieniu przepisów Projektu (ze względu na art. 84 ust. 1 Projektu). Zdecydowanie nie taki był cel CCD2. Celem uregulowania usług doradczych jest zabezpieczenie konsumenta przed sytuacją, w której kredytodawca “doradza” klientowi produkt najkorzystniejszy - ale dla kredytodawcy. Nie ma takiego ryzyka np. w przypadku rekomendowania metod płatności na platformie zakupowej lub przez podmiot, który stworzył taki system rekomendacji jedynie w celu uproszczenia dostępu do informacji o kredytach.
Art. 94. 2. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje niezwłocznie wykreślenia wpisu z rejestru instytucji pożyczkowych dotyczącego podmiotu:	Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje niezwłocznie wykreślenia wpisu z rejestru instytucji pożyczkowych dotyczącego podmiotu:	W proponowanym przez projektodawców przypadku instytucja pożyczkowa zostanie już uprzednio ukarana przez Prezesa UOKiK (poprzez karę nałożoną na jej członków zarządu). Byłoby sprzeczne z zasadą wyłączającą podwójne karanie za to samo zachowanie, wprowadzenie przepisu, który zobowiązywałby KNF

2) na którego członka zarządu, rady nadzorczej lub prokurenta została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, lub;	2) na którego członka zarządu, rady nadzorczej lub prokurenta została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów lub;	do wykreślenie instytucji pożyczkowej z rejestru. Tak przewidziana sankcja jest nieproporcjonalna do wagi naruszenia przepisów, o których mowa w art. 106b Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że KNF posiada już uprawnienia do oddziaływania na zarząd instytucji pożyczkowej (w tym uprawniające ją do odwołania konkretnych jego członków) unormowane w art. 117 ust. 1 pkt 3) Projektu.
Art. 95. 1. Instytucja pożyczkowa, która udzieliła kredytu konsumenckiego, przekazuje informację o jego udzieleniu instytucjom utworzonym na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe w terminie 7 dni od dnia udzielenia kredytu konsumenckiego. 2. Instytucja pożyczkowa, która udzieliła kredytu konsumenckiego, przekazuje informację o zaległości w spłacie tego kredytu instytucjom utworzonym na podstawie art. 105 – 50 – ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe w terminie 7 dni od wystąpienia tej zaległości.	1. Instytucja pożyczkowa, która udzieliła kredytu konsumenckiego, przekazuje informację o jego udzieleniu instytucjom utworzonym na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe lub biurom informacji gospodarczej, o których mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych w terminie 7 dni od dnia udzielenia kredytu konsumenckiego. Za przekazanie informacji opłat nie pobiera się. 2. Instytucja pożyczkowa, która udzieliła kredytu konsumenckiego, przekazuje informację o zaległości w spłacie tego kredytu instytucjom utworzonym na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe lub biurom informacji gospodarczej, o których mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych w terminie 7 dni od	Podczas prac nad Projektem warto uporządkować aspekty dotyczące wymiany danych między kredytodawcami, biurami informacji gospodarczej oraz instytucjami utworzonymi na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Dane powinny być wymieniane w sposób spójny, ustrukturyzowany, w zakresie i celu określonym przepisami oraz na podstawie przepisów ustawy nie zaś w oparciu o upoważnienie od konsumenta. Przyczyni się to do posiadania rzetelnych i spójnych informacji przez kredytodawców oraz uniezależni możliwość korzystania z danych od zgody klienta.

3. Instytucja pożyczkowa może udostępniać instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe inne informacje niż określone w ust. 1 i 2, w zakresie niezbędnym do oceny zdolności kredytowej konsumenta, o której mowa w art. 29, i analizy ryzyka kredytowego. 4. Udostępnianie informacji na podstawie ust. 3 może nastąpić, jeżeli instytucja pożyczkowa uzyskała upoważnienie konsumenta, którego dotyczą te dane, na piśmie w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, przesłane na adres do doręczeń elektronicznych, lub utrwalonej na informatycznym nośniku danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1557 i 1717). Upoważnienie określa zakres danych przeznaczonych do udostępnienia.	wystąpienia tej zaległości. Za przekazanie informacji opłat nie pobiera się. 3. Instytucja pożyczkowa może udostępniać instytucjom utworzonym na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe lub biurom informacji gospodarczej, o których mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych inne informacje niż określone w ust. 1 i 2, w zakresie niezbędnym do oceny zdolności kredytowej konsumenta, o której mowa w art. 29, i analizy ryzyka kredytowego. 4. Udostępnianie informacji na podstawie ust. 3 może nastąpić, jeżeli instytucja pożyczkowa uzyskała upoważnienie konsumenta, którego dotyczą te dane, na piśmie w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, przesłane na adres do doręczeń elektronicznych, lub utrwalonej na informatycznym nośniku danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1557 i 1717). Upoważnienie określa zakres danych przeznaczonych do udostępnienia. 4. Po udostępnieniu danych konsumenta instytucja pożyczkowa obowiązana jest do informowania instytucji utworzonych na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, lub	

	biurom informacji gospodarczej, o których mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych która otrzymała te dane, o całkowitej spłacie zobowiązań, ich wygaśnięciu, o stwierdzeniu nieistnienia zobowiązania lub korekcie jego wysokości oraz o nowo powstałych zobowiązaniach i ich aktualizacji, w terminie 7 dni od wystąpienia okoliczności uzasadniających przekazanie informacji. Instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe lub biura informacji gospodarczej, o których mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych obowiązane są wprowadzić informacje, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, do zbioru, w którym są one przetwarzane, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia ich otrzymania.	
Art. 97. 1. Środki przeznaczone na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe nie mogą pochodzić z działalności polegającej na gromadzeniu środków pieniężnych innych osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, w tym z emisji obligacji lub innych instrumentów dłużnych oraz ze źródeł nieudokumentowanych.	4. Środki przeznaczone na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe nie mogą pochodzić z działalności polegającej na gromadzeniu środków pieniężnych innych osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, w tym z emisji obligacji lub innych instrumentów dłużnych oraz ze źródeł nieudokumentowanych. 1. Instytucja pożyczkowa może finansować swoją działalność środkami	Postulujemy umieszczenie w przepisach zmian uzgodnionych w ramach konsultacji z Komisją Nadzoru Finansowego do aktualnej wersji Ustawy o kredycie konsumenckim. Zmiany pozwalają na emisje obligacji, zarówno na poziomie instytucji kredytowej, jak i jej grupy kapitałowej, skierowane do inwestorów profesjonalnych (klientów profesjonalnych w rozumieniu Ustawy o obrocie instrumentami finansowymi/dyrektywy MiFID II).

2. Środki przeznaczone na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe mogą pochodzić z kredytu bankowego, albo z pożyczek od podmiotów powiązanych pod warunkiem, że podmioty powiązane udzielające takich pożyczek nie gromadzą środków pieniężnych w sposób wskazany w ust. 1.	zgromadzonymi pod tytułem zwrotnym w postaci: 1) emisji obligacji, obejmowanych przez klientów profesjonalnych, w rozumieniu art. 3 pkt 39b lit. a-m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; 2) emisji obligacji, obejmowanych przez klientów profesjonalnych, w rozumieniu art. 3 pkt 39b lit. n ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, jeżeli wartość nominalna obligacji nie jest mniejsza niż 400 000 zł lub równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia decyzji emitenta o emisji; 3) pożyczek od podmiotów powiązanych albo wspólników lub akcjonariuszy instytucji pożyczkowej, którzy jednocześnie nie spełniają przesłanek, o których mowa w pkt 4, posiadających bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 10% udziałów lub akcji w tej instytucji pożyczkowej, pod warunkiem, że podmiot udzielający pożyczki złoży instytucji pożyczkowej pisemne oświadczenie, że środki przeznaczone na udzielenie pożyczki nie pochodzą bezpośrednio od osób	

fizycznych gromadzonych pod tytułem zwrotnym, z wyłączeniem klientów profesjonalnych, w rozumieniu art. 3 pkt 39b lit. a-n ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;

4) kredytów lub pożyczek od podmiotów, o których mowa w art. 3 pkt 39b lit. a–n ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;

5) pożyczek od osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej innych niż wymienione w pkt 3 i 4 pod warunkiem, że:

a) minimalna kwota pożyczki, od jednego pożyczkodawcy wynosi 600 000 zł lub równowartość tej kwoty wyrażoną w innej walucie, ustaloną przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu zawarcia umowy pożyczki,

b) podmiot udzielający pożyczki złoży instytucji pożyczkowej pisemne oświadczenie, że środki przeznaczone na udzielenie pożyczki nie pochodzą bezpośrednio od osób fizycznych gromadzonych pod tytułem zwrotnym, z wyłączeniem klientów profesjonalnych, w rozumieniu art. 3 pkt 39b lit. a-n ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o

obrocie instrumentami finansowym.

~~2. Środki przeznaczone na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe mogą pochodzić z kredytu bankowego, albo z pożyczek od podmiotów powiązanych pod warunkiem, że podmioty powiązane udzielające takich pożyczek nie gromadzą środków pieniężnych w sposób wskazany w ust. 1.~~

2. Obligacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 mogą być nabyte wyłącznie przez klientów profesjonalnych, w rozumieniu art. 3 pkt 39b lit. a-n ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

3. Zawarcie umowy nabycia obligacji przez podmiot, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wymaga pośrednictwa firmy inwestycyjnej.

4.. Oświadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych

	oświadczeń. Propozycja przepisu przejściowego: 1. Do obligacji wyemitowanych przed dniem wejścia w życie ustawy lub będących w procesie emisji w dniu wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Finansowanie działalności przez instytucję pożyczkową, na podstawie umów lub innych stosunków prawnych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, odbywać się może na podstawie przepisów dotychczasowych.	
Art. 108. 3. Do wniosku dołącza się następujące dokumenty dotyczące osoby fizycznej, członków zarządu osoby prawnej, członków zarządu albo wspólników spółki nieposiadającej osobowości prawnej ubiegającej się o wpis do rejestru: 1) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności w zakresie przestępstw, o których mowa w art. 107 ust. 2 pkt 1 lit. a, oraz	3. Do wniosku dołącza się następujące dokumenty dotyczące osoby fizycznej, członków zarządu osoby prawnej, członków zarządu albo wspólników spółki nieposiadającej osobowości prawnej ubiegającej się o wpis do rejestru: 1) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności w zakresie przestępstw, o których mowa w art. 107 ust. 2 pkt 1 lit. a lub ich oświadczenia następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że nie byłem skazany za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi	Należy dodać możliwość złożenia oświadczenia o niekaralności przez osoby związane z pośrednikiem kredytowym tak jak jest to możliwe w przypadku kredytodawców, zgodnie z art. 87 ust. 5 pkt 1 Projektu.

	pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz przestępstwo skarbowe.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, oraz	
Art. 111. 2. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje niezwłocznie wykreślenia wpisu z rejestru pośredników kredytowych w przypadku gdy: 2) na pośrednika kredytowego będącego osobą fizyczną, na członka zarządu pośrednika kredytowego będącego osobą prawną albo na wspólnika lub członka zarządu pośrednika kredytowego będącego spółką nieposiadającą osobowości prawnej została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów; 4) rażąco lub uporczywie narusza przepisy ustawy.	2) na pośrednika kredytowego będącego osobą fizyczną, na członka zarządu pośrednika kredytowego będącego osobą prawną albo na wspólnika lub członka zarządu pośrednika kredytowego będącego spółką nieposiadającą osobowości prawnej została nałożona kara pieniężna na podstawie art. 106b ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów; 4) rażąco lub uporczywie narusza przepisy ustawy. <i>(odpowiednie dopasowanie numeracji pozostałych punktów)</i>	Pkt 2) dotyczy kary nałożonej na członka zarządu. Akceptujemy, że taki członek powinien zostać odwołany. Konsekwencją nie powinno być jednak wykreślenie pośrednika z rejestru. Pkt 4) jest zbyt ogólny. W tym zakresie za wystarczający należy uznać przepis pkt 1) omawianego artykułu Projektu.
Art. 112. 1. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy są obowiązani do przyjęcia i stosowania zasad dobrych praktyk w zakresie świadczenia usług związanych z kredytem konsumenckim. 2. Zasady dobrych praktyk, o których mowa w ust. 1, określają co najmniej	1. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy są obowiązani do przyjęcia i stosowania zasad dobrych praktyk w zakresie świadczenia usług związanych z kredytem konsumenckim. 2. Zasady dobrych praktyk, o których mowa w ust. 1, określają co najmniej procedury wewnętrzne umożliwiające weryfikację: -1) czy sposób wynagradzania personelu	Przepis nie znajduje odzwierciedlenia w implementowanej CCD2. Artykuł 32 CCD2 nakazuje kredytodawcom działać <i>“uczciwie, rzetelnie, w sposób przejrzysty i profesjonalnie oraz [aby kredytodawcy] uwzględniali prawa i interesy konsumentów podczas prowadzenia dowolnej z poniższych działalności”</i>. Te obowiązki wynikają już w polskim prawie z art. 56 oraz art. 354 Kodeksu cywilnego, które m.in. w stosunkach zobowiązaniowych nakazują działać zgodnie z zasadami współżycia społecznego i

procedury wewnętrzne umożliwiające weryfikację: 1) czy sposób wynagradzania personelu kredytodawcy oraz pośrednika kredytowego jest uczciwy i przejrzysty oraz czy uwzględnia interesy konsumentów; 2) spełniania wymogów informacyjnych określonych w ustawie; 3) spełniania wymogów dotyczących wynagradzania osób wykonujących czynności związane z oceną zdolności kredytowej. 3. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy, którzy świadczą usługi doradcze, zapewniają, aby struktura wynagrodzenia ich personelu umożliwiała działanie w najlepszym interesie konsumenta, w tym nie była uzależniona od osiągnięcia określonych celów w zakresie sprzedaży. 4. Wynagrodzenie podstawowe oraz zmienne składniki wynagrodzenia personelu kredytodawcy wykonującego jakiegokolwiek czynności związane z oceną zdolności kredytowej nie mogą być zależne od zaakceptowanych wniosków o udzielenie kredytu konsumentowi.	kredytodawcy oraz pośrednika kredytowego jest uczciwy i przejrzysty oraz czy uwzględnia interesy konsumentów; 2) — spełniania wymogów informacyjnych określonych w ustawie; 3) — spełniania wymogów dotyczących wynagradzania osób wykonujących czynności związane z oceną zdolności kredytowej. 3. Kredytodawca oraz pośrednik kredytowy, którzy świadczą usługi doradcze, zapewniają, aby struktura wynagrodzenia ich personelu umożliwiała działanie w najlepszym interesie konsumenta, w tym nie była uzależniona od osiągnięcia określonych celów w zakresie sprzedaży. 4. Wynagrodzenie podstawowe oraz zmienne składniki wynagrodzenia personelu kredytodawcy wykonującego jakiegokolwiek czynności związane z oceną zdolności kredytowej nie mogą być zależne od zaakceptowanych wniosków o udzielenie kredytu konsumentowi. 5. Polityka ustalania wynagrodzeń, o których mowa w ust. 4, powinna być zgodna z polityką zarządzania ryzykiem obowiązującą u kredytodawcy, z wewnętrznymi standardami — 57 — kredytowymi i ze strategią biznesową kredytodawcy oraz uwzględniać środki ograniczające ryzyko wystąpienia konfliktu interesów.	ustalonymi zwyczajami. CCD2 nie przewiduje obowiązku stosowania jakichkolwiek uregulowanych ustawowo dobrych praktyk. Obowiązkowość stosowania dobrych praktyk jest sprzeczna z samą ich ideą. Dobre praktyki z definicji mają charakter dobrowolny, a nie wynikający z obowiązku prawnego. Poza tym, dobre praktyki są zazwyczaj tworzone przez organizacje, które zrzeszają różne rodzaje podmiotów, spośród których nie wszystkie są w stanie stosować wszelkie dobre praktyki, ze względu na specyfikę swojej działalności.

5. Polityka ustalania wynagrodzeń, o których mowa w ust. 4, powinna być zgodna z polityką zarządzania ryzykiem obowiązującą u kredytodawcy, z wewnętrznymi standardami – 57 – kredytowymi i ze strategią biznesową kredytodawcy oraz uwzględniać środki ograniczające ryzyko wystąpienia konfliktu interesów.		
Art. 117. 1. W razie stwierdzenia, że instytucja pożyczkowa nie wykonuje obowiązku przekazania informacji, o którym mowa w art. 115 ust. 1 lub art. 116 ust. 1 pkt 1, albo wykonuje ten obowiązek nieprawidłowo, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 116 ust. 1 pkt 2, a także w razie stwierdzenia, że działalność instytucji pożyczkowej, w tym również prowadzona z udziałem pośrednika kredytowego, jest wykonywana z naruszeniem ustawy lub wbrew warunkom określonym w ustawie, Komisja Nadzoru Finansowego może: 5) wykreślić instytucję pożyczkową z rejestru instytucji pożyczkowych, a jeżeli jest wpisana jednocześnie do rejestru pośredników kredytowych – także z tego rejestru. 2. Decyzje administracyjne w sprawach, o których mowa w ust. 1	W razie stwierdzenia, że instytucja pożyczkowa nie wykonuje obowiązku przekazania informacji, o którym mowa w art. 115 ust. 1 lub art. 116 ust. 1 pkt 1, albo wykonuje ten obowiązek nieprawidłowo, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 116 ust. 1 pkt 2, a także w razie stwierdzenia, że działalność instytucji pożyczkowej, w tym również prowadzona z udziałem pośrednika kredytowego, jest wykonywana z naruszeniem ustawy lub wbrew warunkom określonym w ustawie, Komisja Nadzoru Finansowego może: 5) wykreślić instytucję pożyczkową z rejestru instytucji pożyczkowych, a jeżeli jest wpisana jednocześnie do rejestru pośredników kredytowych – także z tego rejestru. 2. Decyzje administracyjne w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 3-5, podlegają natychmiastowemu wykonaniu. Alternatywnie: 2. Decyzje administracyjne w sprawach, o	Postulujemy usunięcie rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji, czyli usunięcie ust. 2 w całości lub przynajmniej w zakresie dotyczącym ust. 1 pkt 5). Przepisy te mogą mieć bardzo negatywne konsekwencje dla instytucji pożyczkowej. Taka decyzja powinna podlegać ogólnemu trybowi Kodeksu postępowania administracyjnego, który daje możliwość nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności na zasadach tam określonych

pkt 3-5, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.	których mowa w ust. 1 pkt 3 oraz 4-5, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.	
Art. 125. 7. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 4 pkt 3-5, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.	Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 4 pkt 3-5, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.	Kwestie z ust. pkt. 3-5, których dotyczy rygor: 3) wystąpić do tego podmiotu z wnioskiem o odwołanie osoby zarządzającej, o której mowa w pkt 1; 4) zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą, o której mowa w pkt 1, do czasu podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie wniosku, o którym mowa w pkt 3; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji w zakresie praw i obowiązków majątkowych tego podmiotu; 5) wykreślić ten podmiot z rejestru pośredników kredytowych. - mogą mieć bardzo negatywne konsekwencje dla pośredników kredytowych. Taka decyzja powinna podlegać ogólnemu trybowi Kodeksu postępowania administracyjnego, który daje możliwość nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności na zasadach tam określonych.
Art. 128. 1. Kto, będąc kredytodawcą w rozumieniu art. 5 pkt 6, nie spełnia warunków, o których mowa w art. 87, podlega grzywnie do 5 000 000 złotych i karze pozbawienia wolności do lat 3.	1. Kto, będąc kredytodawcą w rozumieniu art. 5 pkt 6, nie spełnia warunków, o których mowa w art. 87, podlega grzywnie do 500 000 zł-złoty i karze pozbawienia wolności do lat 2 3.	Postulujemy pozostawienie sankcji karnych przewidzianych w art. 59e obecnej Ustawy o kredycie konsumenckim. Nie jest zrozumiałe 10-krotne zwiększenie kary finansowej i o jedną trzecią wydłużenie okresu pozbawienia wolności dla kary wolnościowej w porównaniu do przepisów art. 59e obecnej Ustawy o kredycie konsumenckim. W uzasadnieniu do ustawy nie wskazano żadnego powodu podwyższenia kar w tak drastyczny sposób, w szczególności nie wskazano, że kary dotychczas obowiązujące nie spełniły swej funkcji.
(przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe) Art. 156. 1. Do informacji udzielanych przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki, przekazanych odpowiednio przez kredytodawcę lub pośrednika kredytowego przed dniem	8. Do umów o kredyt konsumenckich zawieranych na podstawie umów o charakterze ciągłym regulujących zasady jego udzielania, o których mowa art. 9b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, które zostały zawarte do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zastosowanie znajduje art. 19 ustawy z	Postulujemy dodanie ust. dotyczącego umów o charakterze ciągłym i zawieranych w ich ramach umów o kredyt konsumencki w kontekście konieczności weryfikacji w rejestrze zastrzeżeń PESEL. Postulat dodania wskazanego ustępu jest szczególnie istotny, aby uniknąć wątpliwości co do sytuacji prawnej klientów i konieczności weryfikacji w rejestrze zastrzeżeń numeru PESEL w odniesieniu

wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. 2. Do umów o kredyt konsumencki, zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, z uwzględnieniem ust. 3. 3. Do umów o kredyt konsumencki zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się art. 53 i art. 54 ustawy. 4. Do umów o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się art. 55 ustawy. 5. Do przekroczenia na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym konsumenta, w przypadku gdy umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego dopuszczająca to przekroczenie została zawarta przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się art. 56 ust. 2 i 3 ustawy. 6. Do umów o kredyt odnawialny zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się art. 77 ustawy. 7. Do postępowań sądowych i administracyjnych w sprawach dotyczących informacji i umów, o których mowa w ust. 1 i 2, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.	dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia niektórych skutków kradzieży tożsamości.”	klientów, którzy są związani z kredytodawcą umową o charakterze ciągłym i w jej ramach nadal zawierają umowy o kredyt.

